

Desvetllar, acompanyar i tenir cura de les diferents vocacions dels militants, de manera que puguin descobrir i contemplar la seva pròpia acció com una crida de Déu a fer present l'Evangelí allà on són, allà on s'impliquen.

Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu (1 Pere, 4, 10).

1. A part de l'ús de la paraula **vocació** en el sentit bíblic o religiós també el trobem usat en altres àmbits.

- "Ningú no tira endavant a la vida si no hi ha ningú a qui importi, aquesta és la clau d'un bon acompanyament. Saber escoltar des del cor i saber reconèixer en l'altre la seva dignitat i el seu valor de forma incondicional. No tenir prepotència tècnica, saber desvetllar en la persona el que hi ha de bo i millor. Som **cruidats** a "empoderar" cada persona, com es diu actualment, perquè pugui esdevenir ella mateixa protagonista de la seva història" (extret d'un article de revista).

- L'educador hauria d'examinar-se amb naturalitat sobre la seva vocació. La vocació es sovint un do però s'ha d'afavorir. I si un s'hi reconeix, jo diria que hi ha de respondre. Hi ha els grans noms que tots tenim al cap que admirem i fan respecte; i d'altra banda hi ha sobretot l'estol anònim de mestres que fan el país i que els nostres infants recordaran (Jordi Cots, de l'equip de Rosa Sensat).

- En su sentido genérico, la vocación se refiere a la llamada que toda persona experimenta, sea en el interior de su propia conciencia, sea merced a la convocación que le viene de fuera de sí, mediante otras personas, o a través del entorno social. (Diccionario del pensamiento contemporáneo, Ed. San Pablo, 1998, pgs 1233-41).

2. En la nostra història, el concepte de **Vocació** està present en els orígens de la JOC i per tant en l'ACO.

Cardijn, al llit de mort del seu pare, quan tenia 21 anys, el 1903, va jurar consagrar la seva vida a la joventut obrera, i l'agost del 1957, clausurant el Consell de la JOC internacional a Roma, als seus 75 anys, després de la gran reunió amb 32.000 jocistes de 91 països deia: "Hem vist aquí la JOC transfigurada en l'apoteosi. Podríem dir com els apòstols al Tabor: instal·lem aquí tres tendes. No. Nosaltres hem de marxar d'aquí per anar a les masses que sofreixen, que no tenen els mitjans per viure humanament, que no coneixen la seva dignitat humana ni el seu destí cristià. Els qui estan escrivint aquesta bella pàgina de la història de l'Església són els milers de petits

militants, ignorats, desconeguts, que són l'única, la JOC veritable, que transforma la joventut de la classe obrera del món, a la qual es necessari restar fidels”.

Cardijn eixampla el concepte de vocació, més enllà d'una minoria de professions i càrrecs socials o eclesials, a tota la joventut del món obrer per prendre consciència del seu protagonisme. Crida a la responsabilitat del laïcat en la vida eclesial i l'evangelització. Els eslògans jocistes i les campanyes sempre encomanen valoració i autoestima personals i del col·lectiu obrer i empenyen al compromís transformador de la societat, des del realisme i la concreció dels fets i accions.

3. En la tasca de consiliaris/consiliàries ens ajudarà molt tenir present aquesta perspectiva de la Vocació.

- * Vocacions en l'àmbit familiar: afecta sempre la nostra intimitat i es desenvolupa en un moviment vital continu.
- * Les diverses vocacions professionals i d'inserció al món del treball amb tota la seva problemàtica i la realització personal i social en el treball.
- * El sentit col·lectiu de les vocacions, des del moviment obrer, i amb altres agents socials de transformació.
- * Concrecions veïnals, educatives, socials, culturals, sindicals, artístiques, polítiques, de comunicació....
- * Vocacions en l'Església, dintre de l'ACO, en relació a les comunitats, parròquies i moviments presents en els barris, en relació a les diòcesis en els seus plans pastorals, medis de comunicació, en relació a l'Església universal encarnada en les cultures i en la seva "sinodalitat", fins al Bisbe de Roma.
- * El reconeixement i reciclatge de les vocacions frustrades, de les limitacions imposades que trobem, de les pèrdues que hem d'assumir i de renúncies que hem d'acceptar. La gestió dels equilibris i canvis davant les crides vocacionals que van sorgint a la vida.
- * Vocacions en evolució vers enriquiment segons les benaurances, o en degradació, corrupció, fossilització. Tendència al tancament o a l'obertura per respondre a la realitat en moviment (econòmic, cultural, social, polític, religiós).

4. Aviat començarem la quaresma, acabem, doncs, comentant dues temptacions que ens assetgen:

A) Podem estar contents de formar part d'ACO, de la sort de tenir un grup amb el que rebem i ens donem mútuament. Podem dir que formem part de les **minories creatives**, respecte a l'Església i a la societat per les nostres opcions diverses. Aquest do no ha d'inflar el nostre ego amb sentiments i actituds de

superioritat ni en l'Església ni en la societat. Més aviat ens ha de capacitar per servir amb cor humil i joiós la societat i l'Església, amb escolta bona de les altres persones i grups, per mitjà dels quals també Déu se'ns comunica d'una o altra manera. Acolliment, encarnació i no separació, fraternitat i no enemistat.

* Com a minoria creativa podem tenir tendència a descobrir nous mètodes d'oració, noves espiritualitats, noves maneres de benestar psicològic, donar voltes en recerca de nous plantejaments, etc. Que res no s'anteposi però a la nostra intimitat i al compromís conseqüent amb Jesús i el seu Evangelí. Recordem a Naaman el siri (2 Reis,5, 9-14), que quan Eliseu li va receptar per curar la lepra anar-se a rentar a aquell riuet anomenat Jordà, es va indignar: ¿és que els grans rius de Damasc no valen més que totes les aigües d'Israel?. Sort que va fer cas dels seus "inferiors", primer de la noia esclava i després dels seus servents.

B) L'altra temptació seria davant la qüestió **oberta** de com evangelitzar avui, com comunicar l'evangelí de Jesús: ¿amb obres i fets, amb paraules i anunci explícit, amb una barreja de les dues coses?, tancar-nos en el que ja fem com a moviment, com a grups, com a persones, com a famílies. Hi ha veus entre nosaltres que demanen que no donem la qüestió per tancada. Oriol Xirinachs en el llibre "Tornem Jesús als pobres" (Centre de Pastoral Litúrgica, Emaús 132).

És una vocació inherent a l'ACO la comunicació de la fe en Jesús com un servei a la societat. Per això hem de tenir cura de la vocació evangelitzadora dels nostres grups i equips. Sabem que Déu treballa en les persones i els col·lectius, aprenem cada dia a descobrir la fe i les obres de persones i grups que complauen Déu, més enllà de l'enquadrament confessional. Valorem l'espiritualitat i ètica humanista que alimenten i practiquen persones i grups en l'actualitat. Amb ells ens comprometem en moltes causes i organitzacions socials de manera amigable.

* Patim deficiència narrativa de la fe i no compartim aquest fons nostre amb les amistats i persones que tractem? Com entrenar-se en l'ambient del propi grup i en les comunitats parroquials on es participa? No hi guanyaríem nosaltres mateixos fent exercicis de "verbalitzar la fe"?

* L'evangelització en la família segons les diverses etapes, Com viure el dia del Senyor setmanal, maneres i adaptacions? Procés i ruptures de fills i filles. Adolescència i relació amb Crist. Caminar en grup i moviment.

5. Tenim un escrit preparatori del sínode de bisbes del 2018 sobre "els joves, la fe i el **discerniment vocacional**" (Documents d'Església 1075, febrer 2017), amb enfocs ben interessants sobre la vocació.

A) Connecta el discerniment vocacional amb l'alegria:

"Us he dit això perquè la meua joia sigui també la vostra i la vostra joia sigui perfecta (Jn. 15, 11). La vocació a l'amor assumeix per cadascun una forma concreta a la vida quotidians a través d'una sèrie d'opcions que articulen l'estat de vida (matrimoni, ministeri ordenat, vida consagrada, etc.), professió, modalitat de compromís social i polític; estil de vida, gestió del temps i dels diners, etc. Assumides o patides, conscients o inconscients, es tracta d'eleccions de les quals ningú no pot eximir-se. L'objectiu del discerniment vocacional és descobrir com transformar-les, a la llum de la fe, en passos cap a la plenitud de l'alegria a la qual tots som cridats".

B) Sobre el discerniment:

"Hi ha un discerniment dels signes dels temps, que apunta a reconèixer la presència i l'acció de l'Esperit en la història: un discerniment moral, que distingeix el que és bo el que és dolent; un discerniment espiritual, que té com a objectiu reconèixer la temptació, per rebutjar-la i, al seu lloc, seguir el camí de la plenitud de vida. Les connexions entre aquestes diferents accepcions són evidents i no es poden mai separar completament.

C) Sobre l'acompanyament:

La tradició espiritual destaca la importància de l'acompanyament personal per afavorir la relació entre la persona i el Senyor, col·laborant a eliminar allò que l'obstaculitza.

Heus aquí la diferència entre l'acompanyament al discerniment i el suport psicològic, que també, si està obert a la transcendència, es revela sovint de fonamental importància.

El psicòleg sosté una persona en les dificultats i l'ajuda a prendre consciència de la seves fragilitats i el seu potencial; el guia espiritual remet la persona al Senyor i prepara el terreny per al trobament amb Ell (Jn.1,35-51)

Josep Hortet, 25 de febrer de 2017